

През последното тримесечие на 1966 г. Научният съвет на Института за литература при Българската академия на науките взе решение да бъде присъдена научна степен „Кандидат на филологическите науки“ на редовните аспиранти към института Стефана Таринска и Дочо Леков.

СТЕФАНА ТАРИНСКА — «ПРОЗАТА НА ХРИСТО БОТЕВ»

В писмените си рецензии проф. Георги Цанев и ст. н. с. Иван Унджиев направиха подробен анализ на дисертационния труд на Ст. Таринска, като се спряха преди всичко на новото, което тя внася по поставената тема.

В обсъждането на дисертацията взеха участие Стоян Каролов, Петко Тотев и Пантелей Зарев. Те подчертаха оригиналността на изследването. Авторката прави опит да разкрие Ботевата публицистика откъм нейната художествена страна, посочва естетическата стойност на Ботевата проза, запознава читателя с неговата поетика. В труда се проследява феълетонът като литературен жанр на новото време, изтъкнато е майсторството на Ботев да композира и фабулира, посочено е голямото му умение да си служи с различните форми на художествената публицистика. Интересни наблюдения има Таринска и за вътрешното движение, вътрешната динамика на Ботевата мисъл, на Ботевото слово, което особено допринася за емоционалното въздействие на Ботевата публицистика. Авторката изтъква полифоничността на Ботевия феълетон, изследван като художествено-публицистична цялост не само литературно-исторически, но и литературно-теоретически. В работата са изяснени редица въпроси от характера на Ботевата проза, нейния облик в мисловно и емоционално отношение, а това прави труда на Таринска едно оригинално явление, принос в нашата литературна наука.

ДОЧО ЛЕКОВ — «ПРОБЛЕМИ НА РЕАЛИЗМА В БЪЛГАРСКАТА БЕЛЕТРИСТИКА. ПРЕЗ ВЪЗРАЖДАНЕТО»

Рецензентите на дисертанта — акад. Михаил Арнаудов и проф. Емил Георгиев изтъкнаха постиженията на дисертанта в разработката на темата, която е почти неизследвана в нашето литературознание.

М. Арнаудов подчерта, че авторът притежава ерудиция, познава добре материала и е съумял да подчини наблюденията си на една добре издържана, ясна и прегледна композиция; авторът проявява загриженост за установяване на художествената зрялост на по-значителните ни белетристи, определя точно естеството на отделните им постижения, давайки ясна представа за тематика, стил, идеология и тенденция на техните произведения. Въпреки пъстротата на материала и на осветленията, дисертантът е постигнал цялост и последователност в строежа на изследването.

Емил Георгиев изтъкна, че Дочо Леков прави свой влог в нашето литературознание с въвеждането на нови факти и положения, някои от които счита за истинско откритие на дисертанта; посочва, че той владее тънкото изкуство да прави литературно-критически и литературно-естетически дисекции и е показал способност и подготовка да предвижи напред въпросите, които разработва.

В изказванията взеха участие Кръстьо Генов, Цвета Унджиева и Георги Цанев. Те изтъкнаха сложността на широкия кръг от проблеми, които се е заел да осветлява Дочо Леков. Изобилният фактически материал е разпределен правилно, намерен е верен път на композирането му и правилни методологически подход към темата. В изказванията се подчерта умението на дисертанта да анализира литературните факти и да извлича от тях максималното, което те могат да дадат. Авторът показва развитието на реализма в българската белетристика до Освобождението, проследява как се проявява в различните моменти от творчеството на отделните писатели и в различните моменти от литературния процес. Дисертацията на Дочо Леков се окачестви като принос в българската литературна наука.